

LENI SARIS

Romana

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Romana Paluda, stewardess bij 'een belangrijke luchtvaartmaatschappij in Nederland', zoals de T.V. het ons, op bevel van hogerhand, zo roerend en welbegrepen voorhoudt, liep de warme, lichte hal uit en zette met een zuur gezicht de kraag van haar regenjas op tot over haar oren.

'Regen, het zal niet waar zijn!' dacht ze op weg naar haar kleine rode Bianchi. Ze klopte het trouwe wagentje dankbaar op zijn flank, waarna ze met een zucht van verlichting naar binnen dook, een krachtterm smorend omdat haar grote blauwe reistas achter de deur bleef haken.

'Dat was puur Hollands,' zei een mannenstem. Ze hoorde een schaterlach en zag een lange figuur haastig voorbijschieten.

Romana klapte het portier dicht en maakte dat ze wegkwam, hopen dat 'de figuur' een volslagen onbekende was geweest. Het paste niet dat keurige stewardessen in zulke onheuse termen als zij had gebruikt, hun ongenoege de regenachtige wereld inslingeren. Nou ja, ze was moe en ook nog koud. Gauw naar huis, naar 'moeder Kyra' Nog steeds genoot ze

er geweldig van heel gewoon 'thuis' te komen en niet op een eenzame kamer, waar ze met-een aan het werk zou moeten. Bovendien was ze nu eenmaal een familiemens, waarschijnlijk door de buitengewone omstandigheden. Haar ouders zag ze maar zelden en het heimwee ging nooit helemaal over. Ze schrok op. Het was beslist verstandiger, als je al vermoeid was, ook nog niet eens te gaan zitten dubben over je familie. Ze kon nog maar net op tijd remmen en miste gelukkig de achterkant van een bij het stoplicht staande Mercedes. Bijna een crash, dacht ze in vliegtuigtermen, wat haar niet kwalijk te nemen viel.

Drie kwartier later reed ze haar wagentje het tuinpad op en aarzelde even. Kon ze de wagen wel achter de grote donkerblauwe slee van haar oom zetten? Hij was geneesheer-directeur van het plaatselijke ziekenhuis en zelden thuis. Als ze haar wagen achter de zijne parkeerde, maakte ze een goede kans, dat hij dadelijk weg moest en ze weer in de regen naar buiten moest om eerst Bianchi weg te halen. Ze had er gewoon geen zin in.

Lon, de jongste dochter van Kyra en Michael, die in Oostenrijk woonde maar bij haar moeder logeerde, verscheen in de deuropening.

‘Zeg, kwieke schiet eens op. Blijf je daar wonen?’ riep ze. ‘Zou je me niet eens komen begroeten? Ik ben gistermiddag gearriveerd. Papa zegt dat hij niet weghoeft en je kunt je karretje rustig laten staan, kom je?’ Romana liep naar binnen en voelde zich meteen omsloten door de warmte van het gezin waarin ze al zoveel jaren thuishoorde; ze had nooit anders gekend.

Kyra van Donckeren, lang, slank, nog altijd knap, met flatterende grijze strepen in haar dikke donkere haar, zag Romana als een van haar eigen kinderen. Ze had Romana als baby gekregen, nadat deze zich ergens boven Rome voortijdig had aangekondigd en daarom dan ook Romana was gedoopt. Romana hield zielsveel van haar ouders maar zag hen te weinig. Romana’s moeder was Kyra van Donckerens jongste zuster, nog steeds een van ’s werelds grootste levende prima ballerina’s. Haar man, een zeer bekende fotograaf, Alexander Paluda, was altijd met haar meegereisd en kon daardoor zijn beroep op werkelijk schitterende wijze uitoefenen. De wereld die ze al tientallen jaren samen bereisden was een grote inspiratiebron. Ze hielden veel van hun enige dochter maar Romana had toch altijd, vaag, het

gevoel, dat ze heel veel van haar hielden maar haar niet echt nodig hadden en volmaakt tevreden en gelukkig waren met elkaar. Romana was daar nooit boos of echt geërgerd of zelfs ongelukkig door geweest. Ze had een heerlijk thuis en mama hield van haar en zij van mama, en dit kleine tengere persoontje was nou eenmaal iets heel moois en liefs, dat je beschermen wilde. Papa deed dat zo grondig, dat Merel niet anders wist dan dat de grond te koud was waarover ze liep en Romana vond het nog altijd een wonder, dat haar moeder geen vreselijk verwend, onuitstaanbaar, totaal verknoeid mens was geworden. Niets van dat alles. Ze vond weliswaar dat het zo hoorde en prima was geregeld maar ze was ook vrolijk, lief, goed gehumeurd en ze had een verrukkelijk gevoel voor humor.

Het huis van Kyra en Michael was het enige thuis, dat Romana ooit had gekend en de kinderen Roel, Jos en Lon waren haar broer en zussen, waarmee ze heel haar leven had opgetrokken, gelachen, gehuild en uiteindelijk samen een was geweest, zodra er voor een van allen iets verkeerd dreigde te gaan. Neen, Romana had weinig gemist, behalve de aanwezigheid van haar ouders. Dat ze altijd reisden

had ze volkomen aanvaard, ze was niet anders gewend. Als ze er heel zeldzaam eens waren, was dat een feest maar het duurde altijd maar zo kort en dan worstelde Romana heel erg met heimwee als ze weer waren vertrokken. Iedereen had begrip voor Romana's 'stille dagen' zoals de familie het aanduidde. Als Romana's ouders pas waren vertrokken, was iedereen lief voor haar maar liet haar zoveel mogelijk met rust. Dat hadden de kinderen van Donckeren altijd geweten, ze waren er mee opgegroeid. Romana had beslist stewardess willen worden, omdat ze de hoop had gekoesterd, zwervend over de wereld, af en toe haar vader en moeder te kunnen tegenkomen. Het was twee keer gelukt en voor Romana waren dat heerlijke gestolen uurtjes geweest; ze teerde er maanden op.

Ze had er aarzelend met Kyra over gesproken en gevraagd of zij het overdreven vond dat ze zo vocht voor een paar ontmoetingen met haar ouders, terwijl ze toch zo'n geweldig tehuis had.

'Ik zou het niet prettig vinden als het anders was,' had Kyra rustig geantwoord en voor het eerst had ze in een lang gesprek aan Romana verteld, hoe ze vroeger zelf had gevochten om

de Daelheym-kinderen, haar zusjes en broer, bij zich te houden en dat haar dit, vooral waar het Merel betrof niet gemakkelijk was gevallen.

‘Het werd bijna een drama,’ had ze gezegd. ‘Om Merel en nog een paar vervelende gebeurtenissen. Toen liep het lieve Boshuis opeens leeg en iedereen had heimwee naar elkaar, naar dat huis, naar heel de sfeer van saamhorigheid. Maar dat is lang geleden.’

‘Je bent daar altijd zo zwijgzaam over geweest, en nog,’ had Romana nadenkend gezegd. ‘Ik heb de indruk gekregen dat er destijds heel veel is gebeurd dat je nooit tegen iemand wilt vertellen, of niet soms?’

‘Ja, maar het is allemaal bedekt door het zand van de tijd, hoe zeg ik dat?’ Kyra had zich er handig vanaf gemaakt, wilde er gewoon niet verder op in gaan. ‘Oude familiegeschiedenissen, ach, laat het zo.’

‘Niets is ooit echt voorbij,’ had Romana, destijds met de wijsheid van haar zestien jaren opgemerkt. ‘Ik wil graag dingen weten van vroeger.’

Kyra begreep wel dat Romana, ondanks alles wat ze zo rijkelijk had ontvangen aan liefde en geborgenheid, toch iets wezenlijk had gemist

en daarom steeds opnieuw probeerde banden met dat verleden, waarvan ze zo weinig wist, aan te knopen. Kyra's kinderen, noch de kinderen van haar broer en zusters hadden daar ooit zo'n nooit aflatende belangstelling voor gekoesterd, al hadden ze wel belangstelling voor de familie, vooral omdat ze in hun jeugd altijd allemaal samenkwamen met feesten, kerstdagen en verjaardagen in het verrukkelijke boshuis. Dit was voor hen allemaal een van de mooiste herinneringen uit hun prille jeugd, tot het langzamerhand ging verzanden, omdat dan de een en dan de ander verhinderd was. Zo groeide de zo hechte familie langzamerhand uit elkaar tot een best wel vriendelijke, goed met elkaar optrekkende familie, maar de band van vroeger was er niet meer. Het werd aanvaard, het moderne leven stelde zoveel eisen en wie vond nog rust en tijd genoeg om allemaal op dezelfde tijd naar het Boshuis te reizen en met de hele familie op te trekken? Niemand wist eigenlijk precies wanneer het verval was begonnen maar Romana trok het zich erg aan. Ze had protesten geuit maar niemand had er ernstig naar geluisterd; een paar troostende woorden 'het is nou eenmaal zo, kind, daar doe je niets aan!' vond Romana bij-

zonder nietszeggend. ‘Kyra,’ had Romana bijna huilend gezegd, ze had overigens nooit ‘tante Kyra’ gezegd, ‘Kyra, zie jij dan niet dat langzamerhand de hele familie afbrokkelt? Het is echt schandalig, al die stomme uitvluchten.’

Kyra vond dat ze gelijk had, maar kon er ook niet lang bij stilstaan. Ze had het altijd druk met een groot huis, een man die zelden of op ongelijke tijden thuis was en waarnaar ze zich zoveel mogelijk wilde richten. Verder had Kyra een of andere functie in de gemeenteraad; welke functie was Romana tot op de huidige dag duister gebleven. ‘Het heeft iets met milieu te maken,’ had ze eens hulpeloos uitgelegd aan een vriendje van Lon. Lon zelf was overigens net binnen komen lopen, toen Romana met haar vage uitleg bezig was en, niet tot Kyra’s blijdschap, zei heel de familie sindsdien vrolijk dat Kyra ‘iets met het milieu’ deed.

‘Ach, kind, laat ze toch!’ had de altijd rustige dokter Van Donckeren zijn gepikeerde vrouw getroost. ‘Jij werkt fijn, ja toch? Nou dan. Wat kan het jou verder schelen hoe ze dat werk noemen. Bouw maar een klein betonnen muurtje om je heen, net zo hoog, dat je er veilig op kunt leunen maar er wel goed overheen

kunt blijven kijken. Daar ben ik trouwens met jou niet bang voor.’ Kyra had verder geen problemen gehad met haar miskende functie als raadvrouw in milieu-aangelegenheden.

Romana kwam de zitkamer binnen en wuifde tegen Michael. ‘Een rustige avond voor jou? Waarom gewed, dat ik straks Bianchi in haast weg moet halen omdat ik het pad blokkeer?’

‘Wens me iets anders, rust,’ grinnikte Michael en zakte lui onderuit in zijn stoel. ‘Goeie vlucht gehad, Romientje?’

‘Ja hoor, we zijn niet gekaapt, zoals je ziet,’ zei ze met een bizar soort humor. Ze ging zitten en nam een kop koffie aan.

‘Is er post voor me?’

‘Doe niet zo luguber, ja er is post,’ zei Kyra.

‘Doe eens gezellig!’ Lon schopte zachtjes tegen Romana’s schoenpunt.

‘Ik ga morgen weer weg, ik wil overmorgen de première van het toneelstuk van Franz meemaken, zie je. Hij vindt het trouwens ongezellig als ik er niet ben.’ Lon was getrouwd met een man die succesvolle vervolgverhalen voor de T.V. schreef en zij was er terecht erg trots op. Franz was overigens vijftien jaar ouder dan de jolige Lon en voor zover haar familie het kon bekijken, was Lon de zoon in Franz’ leven en in